

ת"ד 10306/12 - מדינת ישראל נגד פנחס ביניישויי

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

9.12.2020

ת"ד 19-12-10306 מדינת ישראל נ' ביניישויי

בפני כבוד השופט, סגן הנשיא עופר נהרי

בעניין:

המאשימה	מדינת ישראל
	נ ג ד
הנאשם	פנחס ביניישויי
	ע"י ב"כ עו"ד אורי גיספן

הכרעת - דין

כלפי הנאשם הוגש כתב אישום אשר בו נטען שבעת שנג במוניית תוצר "פולקסווגן" בדרך שלמה בעיר תל אביב מכיוון מערב למזרח והתקרב עם מכונתו לצומת עם רחוב חיים בן עטר, שם מסומן היה לרחוב הכביש בכך נסיעתו מעבר החזיה להולכי רגל ולפניו תמרור 306, וכשאותה שעה חזיה עפ"י הנטען הולך רגל מעבר החזיה הנ"ל מימין לשמאלי כוון נסיעת הנאשם, נהג עפ"י הנטען הנאשם בקלות בראש בcurr שלא ניתן תשומת לב לתנאי הדרך, לא צית לתרמוך 306, לא האט מהירות נסיעתו כשהתקרב למעבר החזיה, המשיך בנסיעה רצופה, לא הבין מבעוד בהולך הרגל, לא אפשר להולך הרגל לסייע את החזיה מעבר החזיה בבטחה וגרם לתאונתcurr שפגע בהולך הרגל בהיותו על מעבר החזיה. עוד נטען בהמשך לכך בכתב האישום שכתוואה מהתאונת נחבל הולך הרגל הנ"ל ונזקק לטיפול רפואי.

בפרק הוראות החקיקוק אשר בכתב האישום הואשם הנאשם בעקבותcurr בעבירות של נהיגה בקלות ראש לפי סעיף 62 (2) יחד עם סעיף 38 (2) לפકודת התעבורה; אי האטה לפני מעבר חזיה לפי תקנה 52 (6) לתקנות התעבורה; ואי מתן אפשרות להולך רגל להשלים חזיה מעבר חזיה בבטחה - עבירה לפי תקנה 67 (א) לתקנות התעבורה.

בישיבת ההකראה אשר בה ניתן מענה לכתב אישום ע"י ב"כ הנאשם נשמעה כפירה בקיומו של מעבר החזיה, כפירה באשר לחזיות הולך הרגל מעבר החזיה, כפירה מחוסר ידיעה באשר לכוון החזיה של הולך הרגל וכפירה בכל הקשור לאחריות לתאונת ולנטען בכתב האישום להתנהלות הנאשם. לא הייתה כפירה בתוצאות התאונת.

לנוכח הcpfira התקיים דין הוכחות.

מטרם התביעה העיד הבוחן המשטרתי מר יוסף יר��וני (ע.ת.1) ובמסגרת עדותו הוגש: הודיעת נהג תחת זהירותה (ת/1)لوح צלומים (ת/2) דיסק עם צלומים (ת/3) תרשימים (ת/4-ת/6), מסמך שחזור ת.ד. עם הולך רגל (ת/7) מזכר (ת/8) חוו"ד בוחן (ת/9).

עמוד 1

במהלך דיון ההוכחות (ועל אף שעד התביעה הולך الرجل מר גיא נוימן התייצב לעדות כנדיש והמתין בהיכל המשפט ליתן את עדותו מול דוכן העדים ולהחקר) בחרה הגנה, מסיבותה, לוטור על חקירתו של עד התביעה זה (הולך الرجل) והסכמה להגשת גרסתו כפי שנמסרה במשטרה ללא צורך בחקירותו. לאור כך הודעתו של הולך الرجل הוגשה אם כך (סומנה ת/10) והעד הנ"ל שוחרר.

מסמך נוסף שהוגש בהסכמה בדיון ההוכחות הינו התיעוד הרפואי מבית החולים ותיעוד רפואי נוסף בקשר עם הולך الرجل (המסמכים הרפואיים סומנו ת/11).

מטעם ההגנה העיד הנאשם (ע.ה.1) ובמסגרת עדותו הוגש (בשנית) התרשים ת/4 אך זאת כשלילו סימונים שביצע הנאשם כעד במהלך חקירתו של הנאשם במסגרת עדותו בביבמ"ש (סומנו בעט בצבע כחול) והמסמך זה סומן ת/12.

כמו כן הוגש לבקשת ההגנה ומטעמה צלום (הן בשחור לבן והן בהמשך גם בצבע) שבו הנזק במכונית הנאשם תוכאת האימפקט עם הולך الرجل (סומן נ/1).

סיכום הצדדים הוגש בכתב.

מסקנתי בעקבות מתן הדעת לראיות, לעדויות, לsicomi הצדדים ולמכילו העובדתי והמשפטי הינה שה התביעה עמדה כדיבע בנintel ההוכחה בתיק זה וכי דין הנאשם להרשעה בעבירות שיוחסו לו.

أسباب:

ראשית יאמר כי בעוד שבישיבת ההקראה כפירה ההגנה בסעיף 2 לעובדות כתוב האישום אשר מתאר את עצם קיום מעבר הח齐יה (ראה את פרוטוקול ישיבת ההקראה מיום 20.8.20 עמ' 3 שורה 11) הוביל בדיון ההוכחות, ואף מתוך sicomi ההגנה, כי למעשה אין היא חוזרת על כפירה זו או מצביעה על מחלוקת כלשהי לגבי קיומו של מעבר הח齐יה והתמרור 306 המדובר שהיה בכוון נסייתו של הנאשם.

כעת, לכשנית לומר שלמעשה הוכח שכן היה מעבר הח齐יה המדובר במקום ובאופן נסייתו של הנאשם, תמקד ראיית הסוגיה האם הולך الرجل חזה במעבר הח齐יה (כשיטת התביעה) או שמא חזה בלב הצומת (כשיטת ההגנה).

יש למעשה 2 עדות ראייה לאירוע:

האחד הוא הנאשם . השני הוא הולך الرجل .

זכoor, ההגנה ויתרה ככליל על חקירתו ועימתו של הולך الرجل מול דוכן העדים בבית המשפט.

הודעתו של הולך الرجل כוללת אמירה מפורשת החליטית וחזרת לאורך כל הודעה (ת/10) על כי חצייתו נעשתה במעבר הח齐יה.

ומה מנגד ?

העד השני לאירוע - הוא הנאשם - חוזר וمعد על עצמו שהוא הבחין לראשונה בהולך الرجل רק לאחר התאונה . ("...הבחןתי בו ורק לאחר התאונה... לא ראיתי אותו, לא ידע למה לא ראיתי אותו קודם לכן" . ת/1 שורות 21-24).

(ההדגשה אינה במקור).

על רקע דברים אלה נשאלת השאלה הבסיסית היכן יכול הנאשם להעיד אודות דבר כלשהו בקשר עם חציית הולך הרجل באם לדבריו שלו הוא הבחן בו ראשונה רק לאחר התאונה?

לטענת הנאשם הולך הרجل חזה "אחרי אמצע הצומת", ב"סיום הצומת" (עדותו בעמ' 18 שורה 22 לפרטוקול).

ואולם אם הנאשם לא ראה את הולך הרجل אלא רק אחרי התאונה אז היכן יודע הוא לתאר את מהלכי הולך הרجل לפני התאונה? על שאלה זו התקשו הנאשם והגנה ליתן מענה.

לביקשת הנאשם הוא גם סימן במהלך עדותו בבית המשפט היכן הייתה הפגיעה.

אלא שהוברר - מפי הנאשם עצמו - כי מקום עצירת רכבו בעקבות הפגיעה (על אף שיש לקחת בחשבון זמן תגובה וזמן עצירה מהירות של 30 קמ"ש שהוא כ- 8 מ' בשניה) היה למשה במקום (או ממש באותו) לנקודת הפגיעה. יתרה מכך: כפי שעוז יוסבר בהכרעת דין זו בהמשך, עולה מវישת הנאשם עצמו שהפגיעה בהולך הרجل הייתה עת נע הנאשם במהירות של 50 קמ"ש.

נדרש אני לשאול את עצמי אם כך בסוגיית מקום חציית הולך הרجل - שמא בעבר החזיה או שמא לאו - על גירסתו של מי מהעדים לתאונה (הולך הרجل או הנאשם) אסמן ידי ובrama הנדרשת להוכחת יסוד עובדתי בפלילים.

להחלטת הגנה לוותר על עימותו של הולך הרجل עם שאלות כלשהן מול דוכן העדים ו לקבלת הודעתו של הולך הרجل בהסכמה, יש השלכות ראיות. ראה למשל: ".קדמי/על הראות/ חלק רביעי/הדין בראוי הפסיקה עמ' 1937 בפרק "הודותות חז", תצהירים ותעודות כתחליף למסירת עדות" וראה עוד (שם) בעמ' 1952 בפרק "העדר חקירה שכגד - השלכות ראיות".

הסניגור מצא לנכון לנמק את החלטתו לוותר על חקירותו של הולך הרجل (שהתייצב) ולוותר על לעמודתו אותו אודות כל היבטי גירסתו בקר ש (ציטוט): " מבחינת ניהול ההגנה והמשפט אני מוויתר על חקירותו ומסכים שעודותנו תוגש במקום עדות ראשית". (עמ' 9 לפרטוקול הדיונים).

הסניגור אمنם מסיג שם ומציין "אני מסכים בהכרח לאמור מבחינת תוכן או עם הגרסה".

ובכן, הגנה רשאית כਮון שלא להסכים עם התוכן או הגרסה של עד תביעה מסוים (זהו כਮון לגיטימי) אלא שההחלטה גופה שלא להציג לעד התביעה כל שאלות ולא לעומת זאת בכל דרך ובשם היבט ובשם נקודה עובדתית עם גירסתו העקבית על כי חזה בעבר חזיה (וגירסתו בכלל) היא החלטה משמעותית במישור המשפט.

במקרה דנן, החיבור בין גירסתו העקבית של הולך הרجل בחקירהו לאחר האירוע (ת/10) על כי החזיה שלו נעשתה בעבר חזיה, כאשר מול קר יש גרסה עקבית של הנגה אשר חוזר ואומר כי למעשה לא ראה כלל את הולך הרجل בשום שלב אלא "רק לאחר התאונה" וכאשר עמדתו של הנ"ל בדבר מקום וכוון חציית הולך הרجل אינה נתמכת במראה עניינים כלל ולא אולי בתחשוה (שאגב אינה מתיחסת לכל הבוד עם שכל ISR שהרי לא יכול היה פיזיקלית לעזרה במקום) פירשו שמתבקשת הסתמכות על גירסתו של הולך הרجل במקרה זה.

אכן, במקרה זה אין ראיות פורנציות אך יש כאמור עדויות של 2 מעורבים.

ההגנה בסיכון החזרת וטוענת כי בהודעתו של הולך الرجل יש לטענה סתיות ותמיות.

איןני שותף לדעתה, אלא שיש לומר גם שההגנה קיבלה בהחלט את יומה לחזור את הולך الرجل מול דוכן העדים, אך בחירה, מטעמים השמורים עמה, שלא לעומת כל כאמור ולא לשואל אותו דבר.

לטעמי ההגנה איננה יכולה בנסיבות שכאלת לאחיז בחבל משני קצוטו. מחד גיסא בטענה של ההגנה מלאה על הולך והולך דרך חציתו (לטענה) והוא זו גיסא בוחרת ההגנה שלא לעמת את הולך الرجل כלל בכל נושא מהותי או אחר עם טענותיה או עם גרסת הנאשם לאיורע.

בכל הכבוד, גם ניסיונה של ההגנה לתלות את יבה בכך ששלטומה המסלול הקצר ביותר של הולך الرجل בכו אווירן צריין לעبور בלילה של הצומת, היא טענה שאינה ברת משקל וסובלת מחולשה רבה שהרי אם כך תאמר אז' כביכול אתה נמצא אומר כחזקת כביכול שכאל הולך רגלי יחזה בלב צומת כי כך לו בכו אוויר והקצר ביותר.

אין ראיות שתומכות בתיאוריה זו כאן.

לסיכום נקודה זו אני מצוי בנסיבות, ועפ"י כל אשר הובא לפני, לקבוע שהוכחה ברמה הנדרשת שהולך الرجل חזה מעבר הח齐יה.

אם בכלל לא די, הרי שבדוק לטעמי ציין הבוחן המשטרתי בעדותו על כי גם אם היה נקבע שהח齐יה של הולך الرجل נעשתה בסמיכות למעבר הח齐יה מעט אחריו, אז אין זה נותן פטור לנוג או רשות לנוג לפגוע בהולך الرجل כעוזר מבלי להבחן בו בשם הלב וב毫无疑 לבلوم טרם הפגעה בו כאשר (ועל כך עוד אעמד בהכרעת דין זו בהמשך) שדה הרניה פתוח (אף לדברי הנאשם עצמו).

משמעותי כאמור שהח齐יה הולך الرجل נעשתה במקרה זה מעבר הח齐יה, אין לי להזכיר קיום חובותיו של נהג המתקרב למעבר הח齐יה ואלה מצויות בהוראות הדין.

וכלום העיד על עצמו הנאשם כי יודע הוא את חובותיו במלואן?

מסתבר למרבם ההפתעה שלא.

מסתבר שהנאשם (נהג מונית במקצועו) ציין בעדותו כי הוא אינו זוכר מה אומר התמרור 306 (עדותו בעמ' 20 שורות 7-6 לפורתוקול).

לא זו אף זו, לගירושת הנאשם מהירותו מעבר הח齐יה הייתה 20-30 קמ"ש (עדותו בעמ' 18 שורה 18 לפרוטוקול).

ובכן, האם קיים הנאשם את חובותיו כנהג?

ニיכר שלא.

ה הנאשם כשל כנהג מלאבחן בהולך הרגל בשום שלב (ומודגש שוב: בשום שלב) ופגע בו ב מהירות זו (וכפי שIOSBER - גבואה מזו).

וכלום יכול היה הנאשם להבחן מוקדם יותר בהולך הרגל ?

מסתבר בבירור שכן.

לא נסתירה בכל דרך עמדתו של הבוחן המשטרתי בדבר שדה הראייה הפתוח שעמד לרשות הנאשם כנהג (וראה גם לעניין זה את התמונות 2,3,6,7 בלוח התצלומים ת/2).

ולא זו אף זו - בדרך מקרה בעת שנבחן שדה הראייה (כמשמעות גם בתצלומים) ע"י הבוחן, אף עמד במקום לפני הצומת רכב מסחרי גדול - והנה בכל זאת - ולמרות כך - קיים שדה ראייה מספק די למעבר הח齐יה עת מתקרבים אליו - ובוחלט מספק די כדי שתהיה דרישת להבחן ولو בשלב כלשהו- בהולך רגל.

ואם בכך לא די הרי מפי הנאשם עצמו נרשם שלפנינו לא היו מכוונות וכי הראות היה טובה והיה אור יום. (ראיה ת/1).

ה הנאשם לא טען בשום שלב כי היה לו הסתרה. (ראיה ת/1).

ה הנאשם גם שבע ונשאל בחקירהו כיצד לא ראה את הולך הרגל בשום שלב, והנה - שוב ושוב לא היה כל הסבר בפיו (ראיה ת/1).

הולך הרגל לא צנחה ממשמים. הולך הרגל חזה את הכביש.

אף לשיטת ההגנה (כביטוי בסיכון בזו הלשון "כלומר, ה"ר מגע בזווית של כ-90 מעלות ביחס לכיוון הנאשם". ס' 49 לסיכון ההגנה) הולך הרגל חזה מימין לשמאל כוון נסיעת הנאשם.

ה כיצד אם כך הנאשם כנהג, בשדה הראייה שעמד לרשותו כמשמעות בתצלומים ובראיות התביעת (שלא נסתרו אגב גם

עמוד 5

בכל חוו"ד מומחה נגדית מטעם ההגנה) לא ראה את הולך הרגל בשום שלב אלא רק "אחרי התאונה". אין זאת כי הוכח אם כך גם המצד בכתב האישום על כי הנאשם נהג ללא תשומת לב בדרך (לשון המעטה לטעמי).

וכך מתאר הנאשם במילוטיו בחקירהו במשטרה את השתלשלות ושלבי האירוע עת הגיע עם מכוניתו לצומת: "הגעתי לצומת עם רחוב בן עטר כאשר אני במהירות כ- 30-20 קמ"ש ואז שמעתי מכח מכוון צד ימין קדמי של המונית וראיתי הולך רגל יושב על הרצפה, אני עצרתי, יצאתי אליו..." (שורות 6-8 לתק/1).

מתיאור זה שנעשה במלל חופשי מצד הנאשם עולה שסדר הדברים היה שכאשר הגיע הנאשם לצומת שמע מכחה, ראה הולך רגל יושב ואז עצר את רכבו.

גם תיאור זה מתיחס עם אירוע פגיעה שנעשה ממש בכניסה לצומת וכן העירה הייתה אח"כ.

ההגנה ניסתה בכל הבודד להקטין את דבר עוצמת המכחה אלא שהנ帀ם עצמו בהודעתו מתאר כדלקמן: " כתוצאה מההתאונה הכנף מעל הגלגל התעיקם טיפה" (shore 20 לתק/1).

ועל אף העיד הבוחן המשטרתי, ובצדק לטעמי, כי ברזל (המכונית) איןנו שווה כי לגוף האדם וכי עוצמת הפגיעה לא הייתה מבוטלת כלל וכלל - דבר שמתיחס אגב עם תיאורו של הולך הרגל בת/10 על כי רכב הנאשם נכנס בו בעוצמה וסובב אותו פעמיים באוויר טרם נפל על הכביש.

ושוב יזכיר: ההגנה בחרה שלא לחקור את הולך הרגל על כל היבט של גרסתו.

ההגנה גם לא הביאה כל מומחה מטועמה אשר יגיד שתנועת הולך רגל תעיקם פה של מכונית תוצאה תנוע הולך הרגל להבדיל מתנע וחוזקת המכונית.

וכדברי הבוחן המשטרתי בחקירה בבייהם"ש (שהלא נסתירה בכל חוו"ד נגדית): "מעיכה בכנף אמרת שזו פגיעה משמעותית יחסית, זה כנף, ברזל מול בשר ברזל מנצח".

ושוב נשאלת השאלה הבסיסית:

מדוע הנאשם לא ראה את הולך הרגל בשום שלב אלא רק לאחר התאונה ומדוע לא בלם ועצר טרם הפגיעה בו אלא רק אחרי הפגיעה בו (ובהמשך הצומת - כפי שסימן בעט כחול ע"ג התרשים).

הבחן המשטרתי נשאל בחקירהו הנגדית בידי ההגנה לעניין שدة הרਆה והшиб, ובצדק לטעמי, כי ככל שהוא רכב חונה או רכב נסע או כל דבר אחר שחסם לנגף את שدة הרਆה אז היה מצופה ראשית מה הנאשם בחקירה לוומר זאת - אלא שהנ帀ם לא רק שלא אמר שהוא חשוב שזכה אלא אף נהפוך הוא, אמר שלא היו לפני כל רכבים וכי הראות היהת טוביה, ולכשנשאל שוב ושוב מדוע לא הבхиון בשום שלב בהולך הרגל אמר כי איןנו יודע ושאין לנו מה להגיד על זה.

הבחן המשפטתי הוסיף והסביר, גם כאן בצדך לטעמי, שגם לו היה משוח שהסתיר לנאשם כנרג את מעבר החזיה אז מחוותיו היה להפחית מהירות עד כדי אפשרות עצירה. (ראה עמ' 7 שורות 16-10 לפרטוקול).

זאת ועוד: הבחן גם השיב לתהיות הסניגור בחקירתו הנגדית על ההבדל בין יכולת הולך הרגל לראות לבין יכולת הנהג לראות (עמ' 7 סיפה לפרטוקול) וכמוון גם ההבדל (עמ' 8 שורות 17-19 לפרטוקול) מבחינת החובות במעבר חזיה שהוא כזכור מבצעו של הולך הרגל.

הולך הרגל הספיק כבר לעשות כברת דרך רבה על הכביש עת נפגע (וזאת אף לשיטתו של הנאשם אשר סימן - מבחינת עומק את מקום הפגעה ע"ג ת/12).

ושוב השאלה : היכן לא ראה אותו הנאשם כנרג בשום שלב אלא רק אחרי הפגעה בו ?

אכן, מדובר בתיק ת.ד שבו לא הגיע למקום הבחן המשפטתי מיד לאחר האירוע, אלא שדבר זה , ואף מה שההגנה רואה כמחדרי חקירה, אינם חזות הכל ואינם מבאים בהכרת אוטומטית בכל תיק ותיק ליזכי , כשם שבצדק כתבתת ההגנה בסיכון שלא כל פגעה בהולך רגל במעבר חזיה פירושה אחריות אוטומטית של הנהג.

אלא שבתיק זה ההיבטים של חוסר תשומת הלב של הנהג הם כה בולטים , ובתיק זה גם בחרה ההגנה שלא לעמת כלל את הולך הרגל בנקודות מהותיות ובכלל, וגם לא תמכה ההגנה את ביקורתה על עובדת הבחן בכל חוו"ד שבמומחיות מטעם ההגנה.

ואם בכלל אלה לא די מסתבר שבד בעמ גרטטו של הנאשם עם הולך הרגל הייתה בהמשך הצומת ולקרבת סופו, מתאר מנגד הנאשם כי בשלב זה העלה למשעה את מהירותו נסיעתו ל- 50 קמ"ש (ראה בהקשר זה את התיאור מפי הנאשם בעמ' 22 שורות 17-19 לפרטוקול שם הוא למשעה מספר שבמהלך נהיגתו באירוע דן העלה את מהירותו נסיעתו ל-50 קמ"ש וזאת טרם שלב עצירתו באירוע) כלומר אם נחבר את דבריו הנאשם אלא לאלה והינו מקרים אוטם איזו פגעה בהולך הרגל הייתה עת הנאשם נהג בצומת במהירות של 50 קמ"ש ואז עצר ("אני אחרי מעבר חזיה שעברתי במעבר החזיה ומתחיל בנסיעה רגילה של הכביש, כמה שאמורים לנסוע בכביש, שמה מותר לנסוע באחור ה-50 קמ"ש") - עדותו בעמ' 22 שורות 17-19 לפרטוקול).

ובמילים אחרות : במהלך נסיעתו של הנאשם בצומת (ובטרם הפגעה שבעקבותיה עצר הוא בתוך הצומת) הייתה למשעה מהירותו, לדבריו שלו , " באחור ה-50 קמ"ש".

לטעמי, אין דרך לפרש את דבריו אלה של הנאשם שהרי הלכה למשעה אומר הוא שבאירוע דן (שהסתיר בעצרת רכבו בצומת בעקבות התאונה) הגיע הוא בשלב כלשהו , לדבריו שלו, ל מהירות של 50 קמ"ש.

וכי מה תלין אם כך ההגנה על הולך הרגל אשר בחקירתו ציין שהמכונית נסעה במהירות רבה .

וכי גם מה תלין ההגנה באמ כך בחרה היא שלא לחקור את הולך הרגל גם על עניין זה.

ואגדיש: לא נעלם מעני, כפי שההגנה פרטה בסיכוןיה, כי היקף עבודת הבוחנות המשפטית בתיק זה הוא היקף מצומצם יחסית ואיןנו אופטימלי כל.

אללא שכאמור, אין זו חזות הכל ואין זו בהכרח משחרר אוטומטית את הנаг מאחריות.

מדובר כאן בנהג שבאור יום, בראות טובה ולא הסתרה עושה דרכו עם מכוניתו בהתקרב לצומת ומעבר חציה מבלי להבהיר בשום שלב בהולך רגלי המציג על הכביש וחוצה מימין לשמאלו כברת דרך ארוכה מול עיני הנаг.

הנהג אינו מאט, אינו בולם, אינו רואה בשום שלב.

הנהג בולם רק אחרי הפגיעה.

מדובר גם בתיק שבו ההגנה בחרה לא לחקור כלל, ועל שום סוגיה שבמחלוקת, את הולך הרجل שהתייצב לדין.

גם ביקורתה של ההגנה על עבודת הבוחנות המשפטית - (כל שיש בה ביקורת של ממש על אף שהיא נתמכת בחוו"ד נגדית מטעם ההגנה) אינה משנה זו של מצב הדברים העובדתי והמשפטי.

לאחר כל אלה אני מוצא שההתביעה עומדת בנטלה הוכחחה בתיק ומרשיע לפיקר את הנאשם בעבירות שייחסו לו בכתב האישום.

ניתנה היום, 09 דצמבר 2020, במעמד הצדדים.